

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoPr/10/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712211221
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Martináková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3712211221.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Martinákovovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobcu I., zastúpeného J. proti žalovanému M. zastúpenému J., o zaplatenie náhrady mzdy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 18. júna 2015, č.k. 10Cpr/2/2012-254, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o priznaní úrokov z omeškania z náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, vo výroku o priznaní náhrady mzdy titulom prekážky na strane zamestnávateľa spolu s úrokmi z omeškania, vo výroku o náhrade trov konania a vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť súdny poplatok **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie nevyčerpanej dovolenky za roky 2012 a 2013 vo výške 1 620 eur. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za mesiac 10/2011 sumu 827,12 eur s 9,25% úrokom z omeškania ročne od 01.12.2011 do zaplatenia, za mesiac 11/2011 sumu 827,12 eur s 9,25% úrokom z omeškania ročne od 01.01.2012 do zaplatenia, za mesiac 12/2011 sumu 827,12 eur s 9,00% úrokom z omeškania ročne od 01.02.2012 do zaplatenia, za mesiac 1/2012 sumu 827,12 eur s 9,00% úrokom z omeškania ročne od 01.03.2012 do zaplatenia, za mesiac 2/2012 sumu 827,12 eur s 9,00% úrokom z omeškania ročne od 01.04.2012 do zaplatenia, za mesiac 3/2012 sumu 827,12 eur s 9,00% úrokom z omeškania ročne od 01.05.2012 do zaplatenia, za mesiac 4/2012 sumu 827,12 eur s 9,00% úrokom z omeškania ročne od 01.06.2012 do zaplatenia, za mesiac 5/2012 sumu 827,12 eur s 9,00% úrokom z omeškania ročne od 01.07.2012 do zaplatenia, za mesiac 6/2012 sumu 827,12 eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 01.08.2012 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom prekážky na strane zamestnávateľa od 25.08.2012 - 31.08.2012 sumu 194,30 eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 01.10.2012 do zaplatenia, za mesiac 9/2012 sumu 777,18 eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 01.11.2012 do zaplatenia, za mesiac 10/2012 sumu 893,76 eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 01.12.2012 do zaplatenia, za mesiac 11/2012 sumu 777,18 eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 01.01.2013 do zaplatenia, za mesiac 12/2012 sumu 816,04 eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 01.02.2013 do zaplatenia, za mesiac 1/2013 sumu 907,72 eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 01.03.2013 do zaplatenia, za mesiac 2/2013 sumu 789,32 eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 01.04.2013 do zaplatenia, za mesiac 3/2013 sumu 828,79 eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 01.05.2013 do zaplatenia, za mesiac 4/2013 sumu 868,26 eur s 5,50% úrokom z omeškania ročne od 01.06.2013 do zaplatenia, za mesiac 5/2013 sumu 907,72 eur s 5,50% úrokom z omeškania ročne od 01.07.2013 do zaplatenia, za mesiac 6/2013 sumu 789,32 eur s 5,50% úrokom z omeškania ročne

od 01.08.2013 do zaplata, za mesiac 7/2013 sumu 893,76 eur s 5,50% úrokom z omeškania ročne
od 01.09.2013 do zaplata, za mesiac 8/2013 sumu 854,90 eur s 5,50% úrokom z omeškania ročne
od 01.10.2013 do zaplata, za mesiac 9/2013 sumu 816,04 eur s 5,50% úrokom z omeškania ročne
od 01.11.2013 do zaplata, za mesiac 10/2013 sumu 880,21 eur s 5,25% úrokom z omeškania ročne
od 01.12.2013 do zaplata, za mesiac 11/2013 sumu 803,67 eur s 5,25% úrokom z omeškania ročne
od 01.01.2014 do zaplata, za mesiac 12/2013 sumu 841,94 eur s 5,25% úrokom z omeškania ročne
od 01.02.2014 do zaplata, za mesiac 1/2014 sumu 880,21 eur s 5,25% úrokom z omeškania ročne
od 01.03.2014 do zaplata, za mesiac 2/2014 sumu 765,40 eur s 5,25% úrokom z omeškania ročne
od 01.04.2014 do zaplata, za mesiac 3/2014 sumu 803,67 eur s 5,25% úrokom z omeškania ročne
od 01.05.2014 do zaplata, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu navrhovateľa T. vo výške 7 159,39 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zaplatiť na účet Okresného súdu v Považskej Bystrici súdny poplatok z návrhu vo výške 1 411,50 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že dňa 31.07.2007 uzavrel žalovaný ako zamestnávateľ a žalobca ako zamestnanec pracovnú zmluvu, na základe ktorej bol žalobca prijatý do pracovného pomeru u žalovaného dňom 01.08.2007 do funkcie vedúceho technicko-prevádzkového odboru. V mesiaci september 2011 bola žalobcovi doručená výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, z dôvodu nadbytočnosti s tým, že pracovný pomer mal skončiť 30.11.2011. Dňa 30.09.2011 podpísali účastníci konania dohodu o skončení pracovného pomeru a to tak, že pracovný pomer žalobcu končí dňom 30.09.2011. Dôvod skončenia pracovného pomeru bol uvedený § 60 Zákonníka práce v návaznosti na § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce - nadbytočnosť. Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 21.11.2011 sp. zn. 4Cpr 1/2011 - 30 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.06.2012 sp. zn. 19Copr 1/2012 - 61, právoplatným 21.08.2012, súd určil, že dohoda o skončení pracovného pomeru uzavretá medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 30.09.2011 je neplatná. Medzitýmnym rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 04.03.2013 sp. zn. 10 Cpr/2/2012-92 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.02.2014 sp. zn. 4CoPr/4/2013-129, právoplatným 13.02.2014, súd uložil žalovanému povinnosť naďalej zamestnávať žalobcu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.07.2007 a dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 22.07.2008. Po rozhodnutí medzitýmnym rozsudkom medzi účastníkmi konania zostali sporné nároky žalobcu z nepláného skončenia pracovného pomeru, resp. existencia nároku žalobcu na náhradu mzdy za obdobie od 01.10.2011 do 30.06.2012 z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru a ďalší nárok žalobcu titulom náhrady mzdy z dôvodu prekážok na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce od 25.08.2012 do 31.03.2014. Súd prvej inštancie prejednávajú vec posudzoval, vzhľadom k tomu, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu mzdy pôvodne od 01.10.2011 do 30.09.2012 podľa zákona 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení platnom do 31.12.2012. Konštatoval, že je nesporné, že žalovaný ako zamestnávateľ so žalobcom ako zamestnancom neplatne skončil pracovný pomer, žalobca trval na ďalšom zamestnaní už pri podpise neplanej dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 30.09.2011, preto mu najneskôr od 01.10.2011 patrí v zmysle § 79 ods. 1 náhrada mzdy v sume jeho priemerného zárobku až do času, kedy mu zamestnávateľ umožnil pracovať. Vzhľadom k tomu, celkový čas, za ktorý by mal žalovaný žalobcovi poskytnúť náhradu mzdy, presahuje deväť mesiacov, patrí žalobcovi v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení platnom do 31.12.2012 náhrada mzdy za čas deväť mesiacov, t.j. od 01.10.2011 do 30.06.2012. Súd pri rozhodovaní o výške náhrady mzdy žalobcu vychádzal zo záveru znaleckého posudku I., ktorá vypočítala výšku náhrady mzdy žalobcu za obdobie od 01.10.2011 do 30.06.2012 z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru na sumu 7 444,08 eur. Sporným zostal nárok žalobcu uplatnený v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce titulom prekážky v práci na strane zamestnávateľa za obdobie od 25.08.2012 do 31.03.2014, čo vo vyčíslení podľa znaleckého posudku I.. R. predstavuje sumu spolu 16 089,39 eur. Prekážku v práci na strane zamestnávateľa možno vo všeobecnosti charakterizovať ako situáciu, ktorá zamestnávateľovi z objektívnych dôvodov bez vplyvu zamestnanca bráni v istom časovom okamihu plniť voči zamestnancovi povinnosti vyplývajúce mu z pracovného pomeru. Typickým príkladom je odmietnutie zamestnávateľa pridelovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, čo bolo aj v prípade žalovaného voči žalobcovi, keď žalobca oznámil žalovanému, bezprostredne po tom ako došlo k uzatvoreniu dohody o skončení pracovného pomeru, že trvá na ďalšom zamestnaní a pridelovaní práce podľa pracovnej zmluvy a následne sa určovacou žalobou v konaní 4Cpr 1/2011 domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ktorej Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom zo dňa 21.11.2011 sp. zn. 4Cpr 1/2011-30 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.06.2012 sp. zn. 19Copr 1/2012-61, právoplatným 21.08.2012 a vykonateľným 25.08.2012 žalobcovi vyhovel. Na skutočnosti, že žalobca mal záujem u žalovaného pracovať nemení nič ani skutočnosť, že žalobca uzatvoril pracovný pomer so zamestnávateľom P.

dňa 29.03.2012, pretože v konaní bolo jednoznačne preukázané, že počas celej doby od uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 30.09.2011 až po skončenie pracovného pomeru dohodou o skončení pracovného pomeru zo dňa 31.03.2014 žalobca mal záujem u žalovaného pracovať, čo žalovanému náležite oznamoval, pričom žalovaný vyzval žalobcu prostredníctvom jeho právneho zástupcu, aby do práce nastúpil až listom zo dňa 25.02.2014, avšak v konečnom dôsledku žalobcovi neumožnil vykonávať jeho prácu v zmysle pracovnej zmluvy až do skončenia pracovného pomeru dohodou zo dňa 31.03.2014. Žalobca si v tomto konaní neuplatňuje nároky na náhradu mzdy súbežne, ale na seba nadväzujúc, teda od 01.10.2011 do 30.06.2012 z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce v znení platnom do 31.12.2012 a od 25.08.2012 do 31.03.2014 titulom náhrady mzdy z dôvodu prekážok na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce, preto, pokiaľ právny zástupca žalobcu poukazoval na rozhodnutie R 10/1969, podľa ktorého osobitná úprava nárokov z nepláného skončenia pracovného pomeru v ustanoveniach § 77 až § 80 Zákonníka práce vylučuje použitie všeobecných ustanovení o náhrade mzdy pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa, toto rozhodnutie nie je možné použiť v danej veci, z dôvodov uvedených vyššie, teda rozdielných období uplatneného nároku. Vychádzajúc z uvedeného súd bol toho názoru, že v danom prípade žalobcov uplatnený nárok, aj pokiaľ sa týka zaplata náhrady mzdy titulom prekážok v práci na strane zamestnávateľa, je dôvodný. Súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania, výška ktorého je uvedená vo výroku rozsudku, za jednotlivé mesiace až do zaplata. Vychádzal z toho, že náhrada mzdy uplatnená podľa § 79 ods. 1 a 142 ods. 3 Zákonníka práce je splatná ako mzda, pričom u žalobcu bola splatná najneskôr posledný pracovný deň mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý mzda prináleží. Súd úroky z omeškania priznal teda z jednotlivých splátok mesačných náhrad počnúc 01.12.2011 (mzda za mesiac október 2011 bola splatná najneskôr 30.11.2011 atď.). V priebehu konania žalobca žalobu zobral v časti o zaplata nevyčerpanej dovolenky za roky 2012, 2013 vo výške 1 620 eur späť. Žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil, preto súd konanie v časti o zaplata nevyčerpanej dovolenky za roky 2012, 2013 vo výške 1 620 eur zastavil za použitia § 96 ods. 1, 3 O.s.p. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 3 O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní neúspech len v nepatrnej časti, priznal plnú náhradu trov konania. Trovy konania vznikli žalobcovi titulom trov právneho zastúpenia za 14 úkonov právnej služby á 403,34 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie návrhu na súd, účasť na pojednávaní dňa 06.11.2012, 05.12.2012, 12.02.2013, 26.03.2014, 09.07.2014, 23.04.2015 a 18.06.2015, vyjadrenie k odvolaniu, účasť na pojednávaní na odvolacom súde dňa 06.02.2014, rokovanie s protistranou, zmena návrhu zo dňa 28.02.2014 a podanie vyjadrenia dňa 04.04.2014), dva úkony právnej služby á 100,84 eur (1/4-ina hodnoty úkonu za účasť na pojednávaní dňa 04.03.2013 a 13.02.2014, na ktorých bol iba vyhlásený rozsudok), náhrada za stratu času dňa 06.02.2014 za cestu z U. Q. do A. a späť za štyri polhodiny á 13,40 eur, t.j. 53,60 eur, náhrada cestových nákladov dňa 06.02.2014 osobným automobilom L., priemerná spotreba 7,7 l/100 km, t.j. 7,7 x 1,38 eur/100 x 116, t.j. 12,33 eur, náhrada za stratu času dňa 13.02.2014 za cestu z U. Q. do A. a späť za štyri polhodiny á 13,40 eur, t.j. 53,60 eur, náhrada cestových nákladov 13.02.2014 osobným automobilom L., priemerná spotreba 7,7 l/100 km t.j. 7,7 x 1,38 eur/100 x 116, t.j. 12,33 eur, režijný paušál 4 x 7,63 eur, 3 x 7,81 eur, 7 x 8,04 eur, 2 x 8,39 eur, 20 % DPH zo sumy 5 966,16 eur, t.j. 1 193,23 eur. Spolu trovy právneho zastúpenia 7 159,39 eur. Súd nepriznal žalobcovi uplatnený úkon právnej služby vo výške 201,67 eur za účasť na pojednávaní na odvolacom súde dňa 13.02.2014, na ktorom bol len vyhlásený rozsudok, nakoľko za tento právny úkon patrí právnenému zástupcovi odmena len vo výške 1/4-iny hodnoty úkonu, t.j. vo výške 100,84 eur a nie 1/2-ice vo výške 201,67 eur. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade bol žalobca oslobodený v zmysle § 4 ods. 2 písm. d/ Zák. č. 71/1992 Z.z. od súdnych poplatkov, súd zaviazal v zmysle § 2 ods. 2 Zák. č. 71/1992 Z. z na zaplata súdneho poplatku žalovaného, a to vo výške 6% náhrady mzdy priznanej v tomto konaní žalobcovi.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to jeho výrokom o priznaní úrokov z omeškania z náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, výroku o priznaní náhrady mzdy titulom prekážky na strane zamestnávateľa spolu s úrokmi z omeškania, proti výroku o náhrade trov konania a výroku o uložení povinnosti zaplatiť na účet súdu súdny poplatok. Dôvodil, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím sú dané odvolacie dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/, f/ O.s.p. Považoval za nesprávne skutkové zistenie súdu prvej inštancie v tom, keď tento konštatoval, že je nesporné, že žalovaný ako zamestnávateľ so žalobcom ako zamestnancom neplatne skončil pracovný pomer, keď súdnym rozhodnutím bolo určené, že dohoda o skončení pracovného pomeru uzavretá medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 30.09.2011 je neplatná. Zdôraznil, že medzi

účastníkmi konania existovala spornosť v otázke, či pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá, až do dňa právoplatnosti medzitýmneho rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 10 Cpr 2/2012-92 zo dňa 04.03.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.02.2013 sp. zn. 4CoPr 4/2013-129, ktorým súdy určili, že aj výpoveď, ktorú dal žalovaný žalobcovi (a ktorá predchádzala spomenutej dohode), je neplatná, a teda logicky nie je pravdou a nespornou skutočnosťou, že by medzi účastníkmi nebolo sporné neplatné skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného dňom právoplatnosti rozsudku, ktorým súd vyslovil iba neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 30.09.2011. Spornosť v otázke trvania pracovného pomeru žalobcu u žalovaného pretrvávala objektívne až do dňa 13.02.2013, kedy bola definitívne odstránená rozhodnutím súdu. Následne vyzval žalobcu, aby nastúpil do zamestnania. Túto skutočnosť konajúci súd pri rozhodovaní o náhrade mzdy úplne opomenul, v čom spočíva nesprávne skutkové zistenie súdu, ktoré má následne zároveň podstatný vplyv na rozhodnutie o výške náhrady mzdy. Nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvej inštancie, že žalobca počas celej doby od uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru až do skončenia pracovného pomeru dohodou mal záujem u neho pracovať, čo mu mal náležite oznamovať. Nie je mu známy žiadny listinný dôkaz, z ktorého by bolo možné usudzovať konštatovaný záver súdu o tom, že žalobca náležite počas celého sporného obdobia oznamoval, že má u neho záujem pracovať - jediným dôkazom, na ktorý súd odkazuje, je výpoveď svedka T. P. dosvedčujúca skutočnosť, že žalobca mal v ústnom rozhovore vyjadriť smerom ku štatutárovi svoju vôľu ďalej pracovať u žalovaného. Mal za to, že toto ani pri najlepšej vôli nemôže byť považované za dôkaz, ktorý nepochybne svedčí o žalobcovej vôli a o tom, že objektívne túto svoju vôľu a jej prejavy počas celej doby žalovanému dával na vedomie. Z vykonaných dôkazov je naopak zrejmé, že žalobca nebol pripravený nastúpiť do práce u neho, o čom svedčí najmä skutočnosť, že mal platne uzatvorenú zmluvu so P., ako aj jeho správanie sa bezprostredne po tom, ako ho v mesiaci február 2014 vyzval, aby nastúpil do práce - po troch dňoch už do práce neprišiel a požiadal o skočenie pracovného pomeru dohodou. Žalobcov deklarovaný záujem pracovať u neho aj po uzatvorení dohody o skončení pracovného pomeru dňa 30.09.2011 je celkom nesprávny, predstieraný a špekulatívny. Nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvej inštancie, že žalobca si neuplatňoval nároky na náhradu mzdy súbežne, ale na seba nadväzujúce, teda z titulu neplatného skočenia pracovného pomeru podľa § 79 ods. 1, 2 Zák. práce od 01.10.2011 do 30.06.2012 a podľa § 142 ods. 3 Zák. práce od 25.08.2012 do 31.03.2014, keď pôvodným zámerom žalobcu bolo nepochybne požadovať od neho zaplatenie náhrady mzdy výlučne v súlade s ust. § 79 Zák. práce a žalobca upravil formuláciu žaloby až po tom, ako sa oboznámil s právnym názorom krajského súdu vysloveným v rozsudku zo dňa 13.02.2013 sp. zn. 4CoPr 4/2013-129, t.j., že prejednávajúcu vec je potrebné posudzovať podľa Zákonníka práce v znení platnom do 31.12.2012. Keďže táto právna úprava stanovila obmedzenie rozsahu poskytnutia náhrady mzdy titulom neplatne skončeného pracovného pomeru za maximálne deväť mesiacov, zmenil žalobca svoj nárok tak, že za deväť mesiacov požaduje zaplatenie náhrady mzdy podľa § 79 Zák. práce a za celé zvyšné obdobie požaduje zaplatenie náhrady mzdy podľa § 142 Zák. práce. Tento postup žalobcu je zjavne špekulatívny. Právny záver súdu prvej inštancie o dôvodnosti a oprávnenosti nároku žalobcu na náhradu mzdy v celkovej výške 16 089,39 eur titulom prekážok v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zák. práce považoval za nesprávny a nekonformný s ustálenou dlhodobou judikatúrou slovenských a českých súdov. Mal za to, že pokiaľ súd žalobcovi priznal náhradu mzdy titulom neplatne skončeného pracovného pomeru, nemožno tomu istému zamestnancovi priznať náhradu mzdy aj titulom prekážok v práci na strane zamestnávateľa. V žiadnom prípade nemôže byť na jeho ťarchu tá skutočnosť, že v rozhodujúcom období bola v Slovenskej republike platná a účinná právna úprava, ktorá prisudzovala zamestnancovi, s ktorým skončil zamestnávateľ neplatne pracovný pomer, nárok na náhradu mzdy maximálne za obdobie deväť mesiacov. Pokiaľ súd rozhoduje o akýchkoľvek nárokoch zamestnanca, s ktorým zamestnávateľ neplatne skončil pracovný pomer, nemôže nikdy aplikovať všeobecné ustanovenia o náhrade mzdy pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 Zák. práce. Ďalej dôvodil, že počas obdobia, kedy pretrvávala medzi ním a žalobcom právna neistota a spornosť o tom, či pracovný pomer skončil alebo neskončil, nemožno od neho požadovať, aby prideloval žalobcovi prácu, a preto aj z tohto dôvodu sa nemôže jednať o prekážky v práci na strane zamestnávateľa, keďže spornosť o trvaní pracovného pomeru žalobcu u neho bola definitívne odstránená až dňa 13.02.2014, kedy nadobudol právoplatnosť medzitýmny rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 10Cpr 2/2012-92 zo dňa 04.03.2013. Taktiež nie je možné uvažovať o prekážkach v práci na strane zamestnávateľa, nakoľko nebola splnená základná podmienka, a tou je prítomnosť zamestnanca na pracovisku a jeho pripravenosť vykonávať prácu, keď žalobca v rozhodujúcom období už pracoval u iného zamestnávateľa a o prácu u neho nejavil záujem. Nesúhlasil ani s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti priznania úrokov z omeškania. V tejto otázke ide zo strany súdu o absolútne svojvoľné rozhodnutie, ktoré nemá oporu v právnych predpisoch

Slovenskej republiky ani v odbornej literatúre a ani v judikatúre. Mal za to, že doposiaľ neexistuje žiadny splatný záväzok z jeho strany voči žalobcovi, s ktorého plnením by sa čo i len hypoteticky mohol dostať do omeškania. Ku dňu podania odvolania mu nebola známa definitívna výška záväzku voči žalobcovi ani lehota, v ktorej by ho mal žalobcovi uhradiť a ani právny dôvod, od ktorého by tento záväzok mal odvodiť. Vyslovil názor, že splatnosť mzdy a splatnosť náhrady mzdy titulom neplatne skončeného pracovného pomeru nemožno v žiadnom prípade určiť k rovnakému dátumu, pretože sa jedná o dva úplne odlišné právne nároky. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v otázke priznania úrokov z omeškania odo dňa splatnosti mzdy za jednotlivé mesiace považoval za nedostatočné, vyjadrujúce svojvôľu konajúceho súdu. Bol presvedčený, že súd prvej inštancie mal žalobu žalobcu v časti úrokov z omeškania úplne zamietnuť, pričom v prípade neúspechu žalobcu v otázke uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania by sa nejednalo o neúspech v nepatrnej časti celkového uplatneného nároku, a teda táto skutočnosť by priamo ovplyvnila aj jeho nárok o trovách konania a trovách právneho zastúpenia. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobcovi prizná titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru sumu vo výške 7 444,08 eur a vo zvyšku uplatnený nárok žalobcu zamietne. Alternatívne navrhol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zastavení konania potvrdiť a v ostatných častiach napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že žalovaný napriek právoplatnému súdному rozhodnutiu o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou mu odmietol pridelovať prácu a účelovo začal tvrdiť, že keď je neplatná dohoda, ostáva platiť výpoveď, ktorú nikto nezrušil, preto bol nútený domáhať sa znova súdnej ochrany, aby súd určil, že jeho pracovný pomer u žalovaného trvá, v ktorom konaní bol úspešný. Tvrdenia žalovaného v odvolaní považoval za právne irelevantné, pretože bol povinný od 21.08.2012 mu pridelovať dohodnutú zmluvnú prácu. Žalovaný však toto neurobil, v roku 2012 vykonal organizačnú štruktúru, kde jeho funkciu zrušil, a preto jeho tvrdenie, že mu chcel pridelovať prácu, nemôže byť pravdivé a je len účelové, pretože aj písomne aj ústne počas tohto dlhotrvajúceho súdneho sporu chcel u neho pracovať. Ďalej uviedol, že svoj nárok na náhradu mzdy si uplatnil v zmysle § 79 Zák. práce a po vyriešení základnej otázky v konaní 4Cpr 1/2011 pre prekážku, ktorú mu žalovaný spôsobil v zmysle § 142 ods. 3, keď ani po právoplatnom súdnom rozhodnutí mu neprideloval prácu, zaviniť, že nemohol dosahovať príjem, zrušil jeho funkciu v organizácii aj napriek tomu, že trval na tom, aby mu práca bola naďalej pridelovaná podľa pracovnej zmluvy a jej dodatku. Ide teda o prekážku na strane organizácie a jemu vzniká nárok na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 Zák. práce. V tomto konaní si teda uplatnil dva právne tituly na nárok na náhradu mzdy, a to jeden nárok v zmysle § 77 a nasl. Zák. práce a druhý v zmysle § 142 ods. 3 Zák. práce. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu (vo výroku o priznaní náhrady mzdy titulom prekážky v práci na strane zamestnávateľa spolu s úrokmi z omeškania, vo výroku o priznaní úrokov z omeškania z náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru) podľa § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. Po podaní odvolania žalovaným došlo k zmene právnej úpravy občianskeho súdneho konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorý zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.), platný v čase vydania napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd po zistení, že aj odvolanie bolo podané žalovaným proti napadnutému rozsudku za účinnosti pôvodného procesného predpisu O.s.p., posudzoval dôvody odvolania podľa jeho ustanovení.

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v napadnutej výrokovej vyhovujúcej časti (vo výroku o priznaní náhrady mzdy titulom prekážky v práci na strane zamestnávateľa spolu s úrokmi z omeškania, vo výroku o priznaní úrokov z omeškania z náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru) na tom právnom závere, že po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku o neplatnom skončení pracovného pomeru bol žalovaný povinný pridelovať žalobcovi prácu podľa pracovnej zmluvy, nakoľko žalobca trval na ďalšom zamestnaní. V konaní mal za preukázané, že počas celej doby od uzatvorenia dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 30.09.2011 až po skončení pracovného pomeru dohodou o skončení pracovného pomeru zo dňa 31.03.2014 žalobca mal záujem u žalovaného pracovať,

čo žalovanému náležite oznamoval, pričom žalovaný vyzval žalobcu, aby nastúpil do práce až listom zo dňa 25.02.2014, avšak v konečnom dôsledku žalobcovi neumožnil vykonávať jeho prácu v zmysle pracovnej zmluvy až do skončenia pracovného pomeru dohodou zo dňa 31.03.2014. Odmietnutie žalovaného pridelovať žalobcovi prácu podľa pracovnej zmluvy považoval za prekážku v práci na strane zamestnávateľa v zmysle § 142 ods. 3 Zák. práce a po vyčíslení náhrady mzdy znalkyňou I. priznal žalobcovi náhradu mzdy titulom prekážok v práci na strane zamestnávateľa v celkovej výške 16 089,39 eur, a to za obdobie od 25.08.2012 (t.j. od vykonateľnosti rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou) do 31.03.2014 (do skončenia pracovného pomeru dohodou o skončení pracovného pomeru). Napadnutým rozsudkom (odvolaním v tejto časti nedotknutým) zároveň priznal žalobcovi aj náhradu mzdy za obdobie od 01.10.2011 do 30.06.2012 z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 79 ods. 1, 2 Zák. práce v znení platnom do 31.12.2012 v celkovej výške 7 444,08 eur s úrokmi z omeškania. Zároveň konštatoval, že žalobca si v konaní neuplatňoval nároky na náhradu mzdy súbežne ale na seba navzájom, a to od 01.10.2011 do 30.06.2012 z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru a od 25.08.2012 do 31.03.2014 titulom náhrady mzdy z dôvodu prekážok v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zák. práce. Tvrdenia žalovaného, že osobitná úprava nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru v ust. § 77 až § 80 Zák. práce vylučuje použitie všeobecných ustanovení o náhrade mzdy pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa neakceptoval, nakoľko žalobca si uplatňoval nárok na náhradu mzdy v rozdielnom časovom období. Priznanie úrokov z omeškania z jednotlivých mesačných náhrad mzdy odôvodnil tým, že náhrada mzdy uplatnená podľa § 79 ods. 1 a § 142 ods. 3 Zák. práce je splatná ako mzda, pričom u žalobcu bola splatná najneskôr posledný pracovný deň mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý mzda prináleží. Úroky z omeškania priznal preto žalobcovi z jednotlivých splátok mesačných náhrad počnúc 01.12.2011 (mzda za mesiac október 2011 bola splatná najneskôr 30.11.2011), a preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania z jednotlivých mesačných náhrad mzdy.

7. Odvolací súd sa s týmto právnym záverom súdu prvej inštancie i s odôvodnením rozsudku v napadnutej časti v celom rozsahu stotožňuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalovaného uvádza nasledovné:

8. Z hľadiska skutkového stavu bolo v prejednávanej veci (okrem iného) zistené, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 21.11.2011 sp. zn. 4Cpr 1/2011-30 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.06.2012 sp. zn. 19CoPr 1/2012-61, právoplatným dňa 21.08.2012, súd určil, že dohoda o skončení pracovného pomeru uzavretá medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 30.09.2011 je neplatná. Po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku o neplatnom skončení pracovného pomeru žalovaný odmietol žalobcovi pridelovať prácu s poukazom na to, že pracovný pomer medzi ním a žalobcom skončil výpoveďou a ďalej z dôvodu, že žalobca mu neoznámil, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával. Žalobca podal dňa 20.09.2012 na súde prvej inštancie žalobu o určení trvania pracovného pomeru na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.07.2007 medzi ním a žalovaným a o zaplatenie náhrady mzdy. Medzitimným rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 04.03.2013 sp. zn. 10Cpr 2/2012-92 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.02.2014 sp. zn. 4CoPr 4/2013-129, právoplatným dňa 13.02.2014 súd uložil žalovanému povinnosť naďalej zamestnávať žalobcu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.07.2007 a dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 22.07.2008. Následne žalovaný vyzval žalobcu listom zo dňa 25.02.2014, aby nastúpil do práce. Dňa 31.03.2014 bol skončený pracovný pomer medzi účastníkmi konania uzavretím dohody o skončení pracovného pomeru.

9. Nárok žalobcu na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru a z dôvodu prekážky v práci na strane zamestnávateľa bolo potrebné posudzovať i v súčasnej dobe vzhľadom k tomu, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu mzdy od 01.10.2011 do 31.03.2014 podľa zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení platnom do 31.12.2012 (ďalej len Zák. práce). Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že ak bola určená neplatnosť rozviazania pracovného pomeru právoplatným súdnym rozhodnutím a ak trvá pracovný pomer účastníkov i naďalej, neposudzujú sa vzťahy medzi účastníkmi podľa ust. § 77 a nasl. Zák. práce, ale počnúc dňom právoplatného rozhodnutia o neplatnom skončení pracovného pomeru sa riadia opäť (rovnako ako pred neplatným rozviazaním pracovného pomeru) len pracovnou zmluvou a príslušnými pracovnoprávnymi predpismi; zamestnávateľ je okrem iného povinný pridelovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, platiť mu za vykonanú prácu mzdu a vytvárať podmienky pre úspešné plnenie jeho pracovných úloh a zamestnanec je povinný podľa pokynov zamestnávateľa vykonávať prácu osobne podľa pracovnej zmluvy v stanovenej pracovnej

dobe a dodržiavať pracovnú disciplínu. Pokiaľ zamestnávateľ po právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru neprideľuje zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, má zamestnanec nárok na náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku podľa ust. § 142 ods. 3 Zák. práce. Ustanovenie § 142 ods. 3 Zák. práce zakladá zamestnancovi nárok na náhradu mzdy, ak nemohol vykonávať prácu z iných dôvodov než pre prestoj, pre nepriaznivé poveternostné vplyvy alebo z iných vážnych prevádzkových dôvodov a dôvod (príčina) nemožnosti zamestnanca vykonávať prácu je daný na strane zamestnávateľa. Náhrada mzdy podľa ust. § 142 ods. 3 Zák. práce má charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť v dôsledku toho, že mu zamestnávateľ (napríklad preto, že podľa jeho mylného názoru pracovný pomer skončil) v rozpore s ust. § 47 ods. 1 písm. a/ Zák. práce neumožnil vykonávať prácu, ku ktorej sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy; nárok na náhradu mzdy má zamestnanec po celú dobu pokiaľ táto prekážka trvá. Zákon týmto spôsobom sleduje, aby bola zamestnancovi reparovaná ujma, ktorú utrpel následkom protiprávneho postupu zamestnávateľa. Ku strate na zárobku následkom nesplnenia povinnosti zamestnávateľa prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy však môže dôjsť u zamestnanca len vtedy, ak je sám zamestnanec pripravený, ochotný a schopný vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy, teda, že nemohol prácu podľa pracovnej zmluvy vykonávať len v dôsledku postupu zamestnávateľa.

10. Súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalobcovi priznal z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru náhradu mzdy od 01.10.2011 do 30.06.2012 podľa § 79 ods. 1, 2 Zák. práce v znení platnom do 31.12.2012 v celkovej sume 7 444,08 eur, vychádzajúc zo znaleckého posudku znalkyne I.. A. R. č. X/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca trval na ďalšom zamestnávaní u žalovaného už pri podpise neplatnej dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 30.09.2011, preto mu najneskôr od 01.10.2011 patrí v zmysle § 79 ods. 1 Zák. práce náhrada mzdy v sume jeho priemerného zárobku až do času, kedy mu zamestnávateľ umožnil pracovať. Vzhľadom k tomu, že celkový čas, za ktorý by mal žalovaný poskytnúť žalobcovi náhradu mzdy, presahoval deväť mesiacov, správne súd prvej inštancie postupoval, keď žalobcovi v zmysle § 79 ods. 2 Zák. práce v znení platnom do 31.12.2012 priznal náhradu mzdy za deväť mesiacov, t.j. od 01.10.2011 do 30.06.2012. Po právoplatnom skončení konania o určení neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru sa právne vzťahy medzi účastníkmi konania už nemôžu posudzovať podľa ust. § 77 až § 80 Zák. práce, ale riadia sa opäť len pracovnou zmluvou a príslušnými pracovnoprávnymi predpismi. Žalovaný bol preto povinný prideľovať žalobcovi prácu podľa pracovnej zmluvy, platiť mu za vykonanú prácu a vytvárať podmienky pre úspešné plnenie jeho pracovných úloh. Pokiaľ žalovaný takto nepostupoval a žalobca bol pripravený a ochotný vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy, zavinil, že žalobca nemohol dosahovať príjem v dôsledku protiprávneho postupu zamestnávateľa a žalobca má potom nárok na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 Zák. práce. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, keď s účinnosťou od 25.08.2012 (t.j. od vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 21.11.2011 sp. zn. 4Cpr 1/2011-30 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.06.2012 sp. zn. 19CoPr 1/2012-61) do 31.03.2014 (t.j. do skončenia pracovného pomeru dohodou o skončení pracovného pomeru) priznal žalobcovi náhradu mzdy z dôvodu prekážok v práci na strane zamestnávateľa v celkovej výške 16 089,38 eur, vyčíslenej znalkyňou I.. A. R. v znaleckom posudku č. X/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní dôvodil, že medzi účastníkmi existovala spornosť trvania pracovného pomeru až do dňa právoplatnosti medzitémneho rozsudku, ktorým súd určil, že pracovný pomer trvá, táto okolnosť nezakladá dôvod na nepriznanie náhrady mzdy žalobcovi z titulu prekážky v práci na strane zamestnávateľa. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, tá okolnosť, že žalovaný sa mylne domnieval, že pracovný pomer medzi ním a žalobcom skončil, a preto sa žalobca musel opäť domáhať žalobou na súde určenia, že pracovný pomer trvá, nemôže byť na ujmu žalobcu. S prihliadnutím na výsledok konania, v ktorom súd určil, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá, bol opodstatnený záver, že žalobca má nárok na zaplatenie náhrady mzdy za obdobie od 25.08.2012 do 31.03.2014 v zmysle § 142 ods. 3 Zák. práce.

11. Odvolacie námietky žalovaného, že žalobca nebol pripravený po skončení konania o určení neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru nastúpiť u neho do práce, o čom svedčí najmä skutočnosť, že mal platne uzavretú zmluvu s iným zamestnávateľom, ako aj jeho správanie po tom, ako ho v mesiaci február 2014 vyzval, aby nastúpil do práce, vyhodnotil odvolací súd za neopodstatnené. Zo samotnej skutočnosti, že žalobca sa zamestnal u iného zamestnávateľa nemožno vyvodzovať, že by žalobca nebol pripravený, ochotný a schopný „znovu“ nastúpiť (po právoplatnom súdnom rozhodnutí o určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru dohodou) do práce u žalovaného. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie o záujme žalobcu pracovať u žalovaného považoval odvolací súd za správne a za

dostatočne preukázané, a to nielen z výsluchu svedka T. P., ktorý potvrdil skutočnosť, že žalobca sa domáhal počas rozhovoru s riaditeľom nemocnice ďalšieho zamestnávania, ale aj z listinných dôkazov, a to z podania žalovaného - vyjadrenie k nároku na náhradu mzdy a ku skutočnosti či pracovný pomer trvá zo dňa 24.08.2012, list žalobcu zo dňa 07.09.2012. Žalobca aj v priebehu súdneho konania o určenie trvania pracovného pomeru uvádzal v konaní pred súdom, že trvá na pridelovaní práce podľa pracovnej zmluvy (výsluch žalobcu na pojednávaní dňa 05.12.2012 č.l. 73 spisu, prednes právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 12.02.2013).

12. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vecne správne aj vo výroku o priznaní úrokov z omeškania z jednotlivých mesačných náhrad mzdy priznanej žalobcovi z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, ako aj z titulu prekážok v práci na strane zamestnávateľa. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalovaného, že sa doposiaľ nedostal do omeškania s plnením neexistujúceho záväzku a že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne nezdôvodnil. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, resp. z titulu prekážok v práci na strane zamestnávateľa má povahu deklaratórneho rozsudku, t.j. iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti (priznaním náhrady mzdy sa nekonštituuje žiadny nový právny stav, ale hmotnoprávnemu vzťahu sa iba procesne dodáva kvalita vykonateľného práva). Povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru (prekážky v práci na strane zamestnávateľa) - a s tým súvisiaca splatnosť tejto náhrady - teda nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z ustanovení hmotného práva (§ 517 ods. 1, 2 Obč. zákonníka). Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru (prekážky na strane zamestnávateľa) platí preto výška úrokov z omeškania určená Nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov pre omeškanie s plnením peňažného dlhu. Pri rozhodovaní o priznaní úroku z omeškania nie je rozhodujúce, či žalovaný omeškanie zaviniť, resp. dôvod omeškania; na vznik nároku na úrok z omeškania stačí, že zákonom ustanovená lehota plnenia uplynula. Vzhľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný sa dostal do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru a z titulu prekážok v práci na strane zamestnávateľa márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, pričom u žalobcu bola splatná mzda najneskôr posledný pracovný deň mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý mzda prináleží. Vzhľadom na takto dohodnutú splatnosť mzdy sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením jednotlivých mesačných splátok náhrady mzdy počnúc 01.12.2011 (mzda za mesiac október 2011 bola splatná najneskôr 30.11.2011). Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa priznania úrokov z omeškania nie je dostatočne odôvodnený, odvolací súd konštatuje, že táto námietka neobstojí, nakoľko rozsudok v tejto časti obsahuje riadne odôvodnenie, súd prvej inštancie odôvodnil z akého titulu priznal úrok z omeškania a ako vec posúdil po právnej stránke. Skutočnosť, že žalovaný sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti priznania úrokov z omeškania nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

13. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní ďalej namietal, že súd prvej inštancie pri posudzovaní skutkového stavu nezohľadnil špekulatívny postup žalobcu v tom, že po vyslovení právneho názoru odvolacieho súdu zmenil svoju žalobu tak, že za deväť mesiacov požadoval náhradu mzdy podľa § 79 Zák. práce a za zvyšné celé obdobie požadoval zaplatenie náhrady mzdy podľa § 142 ods. 3 Zák. práce, tieto odvolacie námietky žalovaného neobstoja. Pre vymedzenie nároku na náhradu mzdy z hľadiska popísania skutkového deja nie je významné, či podľa názoru žalobcu je založený jeho nárok ustanovením § 79 Zák. práce alebo či vyplýva z ust. § 142 ods. 3 Zák. práce, poprípade z iného ustanovenia zákona. Rozhodujúce z tohto hľadiska je len to, ako žalobca svoj nárok vymedzí po stránke skutkovej. I keď si žalobca nárok na náhradu mzdy pôvodne uplatňoval v súlade s ust. § 79 Zák. práce, t.j. titulom neplatne skončeného pracovného pomeru, nemožno tento nárok posudzovať v inom zmysle než časovom; poukaz na neplatnosť skončenia pracovného pomeru súčasne v tomto smere nepredstavuje, ako sa mylne domnieva žalovaný, súčasť vymedzenia predmetu konania (opísanie skutkového deja), ale ide len o prejav žalobcovho právneho názoru (názoru na právne posúdenie veci), ktorý nie je pre súd záväzný.

14. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vecne správne aj vo výroku o náhrade trov konania, keď súd prvej inštancie správne priznal žalobcovi neúspešnému v nepatrnej časti (7%) podľa § 142 ods. 3 CSP náhradu trov konania v celom rozsahu. Náhrada trov konania žalobcu spočíva v trovách právneho zastúpenia a jej výška bola vyčíslená súdom prvého stupňa správne.

15. Rovnako správne postupoval súd, keď zaviazal žalovaného zaplatiť na účet súdu prvej inštancie súdny poplatok zo žaloby vo výške 1 411,50 eur, vzhľadom k tomu, že žalobca bol osobne oslobodený od platenia súdnych poplatkov. Podľa § 2 ods. 2 Zák. č. 71/1992 Z.z. bol potom povinný, vzhľadom na výsledok konania, zaplatiť súdny poplatok žalovaný, a to vo výške 6% z náhrady mzdy, t.j. zo sumy 23 537 eur, čo predstavuje 1 411,50 eur.

16. Odvolací súd z týchto dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o priznaní úrokov z omeškania z náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, vo výroku o priznaní náhrady mzdy titulom prekážky v práci na strane zamestnávateľa spolu s úrokmi z omeškania, vo výroku o náhrade trov konania a vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť súdny poplatok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu.

18. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednotne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opraveného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).